

Miranda was ervan overtuigd geweest dat het einde van de wereld op deze manier zou beginnen: zonder waarschuwing, maar met vuur. Achter hen gloeide de hemel vuurrood op vanwege de vlammen en de vonkenfonteinen, die hoog opschoten tegen de nachtelijke hemel. De Universiteit van Scheerдам stond in lichterslaai.

Omdat ze bang was Merel in het donker kwijt te raken, hield ze de hand van het meisje stevig vast. Ze waren al uren aan het hollen, stormden blindelings door de naaldbossen en baanden zich een weg langs onzichtbare takken. De grotere takken bogen door onder het gewicht van de sneeuw, en ook eronder lag een dikke laag. Miranda ploegde door sneeuwhoppen die hoger waren dan haar knieën en maakte zo een pad voor het kleine kind en de oude professor.

Arcadius had grote moeite hen bij te houden en raakte steeds verder achterop. ‘Loop maar door, loop maar door,’ riep hij. ‘Wacht niet op mij!’

Terwijl ze de zware bagage torste en het meisje aan haar hand meetrok, probeerde Miranda zo snel als ze kon vooruit te komen. Telkens als ze iets hoorde of dacht dat ze een schaduw zag bewegen, onderdrukte ze een kreet. Paniek bevond zich dicht tegen de oppervlakte en dreigde haar elk moment te overrompelen. De dood zat hun op de hielen en haar voeten waren loodzwaar.

Miranda had medelijden met het kleine meisje en was bang dat het gesjor aan haar arm haar pijn deed. Eén keer had ze te hard getrokken, zodat het meisje gestruikeld was en op haar buik door

de sneeuw werd voortgesleurd. Ze had gehuild toen haar gezichtje vlak over de sneeuw gleeed, maar het gejammer was maar van korte duur geweest. Merel was ook al snel opgehouden met vragen te stellen of te klagen over vermoeidheid. Ze praatte helemaal niet meer en ploeterde zo goed als ze kon achter Miranda aan. Het was een dapper kind.

Ze bereikten de weg en Miranda knielde bij het meisje neer om te zien hoe het met haar was. Ze had een snotneus. Sneeuwvlokken hingen aan haar wimpers. Haar wangen waren vuurrood en haar zwarte haar plakte bezweet tegen haar voorhoofd. Miranda streek rustig wat verdwaalde strengen achter haar oortjes, terwijl Meneer Ringstaart haar nauwlettend in de gaten hield. Als een bontkraag lag de wasbeer om haar hals gekruld. Merel had erop gestaan dat alle dieren uit hun kooien gelaten werden toen ze moesten vluchten. Eenmaal vrij rende het wasbeertje meteen naar Merel, sprong in haar armen en klemde zich stevig vast. Blijkbaar voelde Meneer Ringstaart dat er groot gevaar dreigde.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Miranda; ze trok de capuchon weer over het hoofdje van het meisje en maakte de speld die haar mantel dichthield goed vast.

‘Ik heb zulke koude voeten,’ zei het kind. Ze fluisterde meer dan dat ze sprak en ze staaarde neer op de sneeuw.

‘Ik ook,’ zei Miranda, zo opgewekt als ze maar kon.

‘Zo, dat was leuk, hè?’ zei de professor, terwijl hij moeizaam de helling op kwam om ook even stil te staan. Hij ademde grote wolken uit en verschoof de tas die over zijn schouder hing weer naar achteren. Zijn baard en wenkbrauwen waren bedekt met sneeuw en ijs.

‘En hoe is het met u?’ vroeg Miranda.

‘O, goed, goed. Een oude man heeft af en toe een beetje lichaamsbeweging nodig. Maar we moeten verder.’

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Merel.

‘Aquesta,’ antwoordde Arcadius. ‘Je weet toch wat Aquesta is, m’n kind? Daar woont de keizerin in een groot paleis, en regeert daar het land. Je wilt haar vast wel ontmoeten, of niet?’

‘Kan zij ze dan tegenhouden?’

Miranda zag hoe de blik van het meisje weggeleden was van het gelaat van de professor naar de brandende universiteit achter

hen. Ook Miranda zag het felrode schijnsel boven de boomtoppen uitkomen. Ze waren er nu vele mijlen vandaan en nog steeds werd de horizon erdoor verlicht. Donkere schaduwen vlogen rond boven de lichtende vlammen. Ze zwierden in kringen boven de brandende gebouwen en uit hun bekken spoten vlammenregens.

‘We kunnen het alleen maar hopen, m’n kind. We kunnen het alleen maar hopen,’ zei Arcadius. ‘En nu verder. Ik weet dat je het koud hebt. Ik weet dat je moe bent. Dat ben ik ook, maar we moeten toch verder, zo snel als we kunnen. We moeten er zo ver mogelijk vandaan zien te komen.’

Merel knikte of huiverde. Het was niet precies te zien.

Miranda sloeg de sneeuw van de rug en de beentjes van het kind in een poging haar niet nog natter te laten worden dan ze al was. Dit trok een waakzame blik van Meneer Ringstaart.

‘Denk je dat de andere dieren weg konden komen?’ vroeg Merel.

‘Dat weet ik wel zeker,’ verzekerde Arcadius haar. ‘Ze zijn immers heel slim? Misschien niet zo slim als Meneer Ringstaart hier, want hij heeft gezorgd dat-ie een lift kreeg.’

Merel knikte weer en voegde er hoopvol aan toe: ‘Ik weet zeker dat Theekopje weg is gekomen, die kan vliegen.’

Miranda trok de rugzak van het meisje wat rechter en toen die van haarzelf, zodat er niets uit zou vallen. Ze keek naar de duistere weg die voor hen lag.

‘Deze weg loopt door Colnora en dan recht naar Aquesta,’ legde de magiër uit.

‘Hoelang duurt het om daar te komen?’ vroeg Merel.

‘Een paar dagen... Een week misschien. Langer als het zulk slecht weer blijft.’

Miranda zag de teleurstelling in de ogen van het meisje. ‘Maak je geen zorgen, als we eenmaal ver genoeg van Scheerдам zijn, stoppen we en zullen we eten en rusten. Ik maak wat warmes voor ons en dan kunnen we even slapen. Maar nu moeten we snel door. Op de weg is het lang niet zo zwaar.’

Miranda nam het kind weer bij de hand en ze begonnen weer te lopen. Ze was blij dat het klopte wat ze had gezegd. De voren in de weg die door wagens ontstaan waren hielden hen op het juiste spoor, en het werd nog makkelijker lopen toen ze heuvelafwaarts

gingen. Ze liepen in flinke pas en spoedig was er zoveel bos achter hen dat ze de vurige gloed niet meer zagen. De wereld werd donker en stil; alleen het geluid van de koude wind hield hen gezelschap.

Miranda keek naar de oude professor terwijl hij verder zwoegde. Hij hield zijn mantel dicht bij zijn hals. Zijn gezicht was rood en vlekkerig en hij ademde moeizaam. 'Weet u zeker dat het nog gaat?'

Arcadius antwoordde niet. Hij kwam dichterbij en fluisterde zacht in Miranda's oor: 'Ik ben bang dat je de reis zonder mij moet volbrengen.'

'Wát?' zei Miranda iets te luid en ze keek naar het kleine meisje. Merel keek niet op. 'Nog even, dan stoppen we. Dan kunnen we slapen en doen we het morgen wat kalmer aan. We hebben een flinke afstand afgelegd vandaag. Kom, dan neem ik uw tas over.' Ze stak haar hand uit.

'Nee, nee... Ik houd hem zelf bij me. Het is erg breekbaar, zoals je weet... en gevaarlijk. Als er iemand moet sterven omdat hij hem draagt, wil ik dat zijn. En wat dat rusten betreft, ik geloof niet dat het veel uitmaakt. Ik ben gewoon niet sterk genoeg meer voor zo'n lange reis. Dat weet jij ook wel.'

'U mag het niet opgeven.'

'Dat doe ik ook niet. Maar ik draag de verantwoording over aan jou. Dat lukt je wel.'

'Maar ik weet niet wat ik moet doen! U hebt me nooit het hele plan verteld.'

Arcadius grinnikte. 'Dat komt omdat het steeds verandert. Ik had gedacht dat de regenten Merel wel zouden adopteren als Modina's erfgenaam, maar dat was ijdele hoop.'

'En wat nu?'

'Nu zit Modina op de troon, dus krijgen we een tweede kans. Je kunt het beste snel naar Aquesta gaan en audiëntie bij haar aanvragen.'

'Maar ik weet niet of...'

'Daar kom je wel achter. Stel Merel aan de keizerin voor. Dat is al een stap in de goede richting. Binnenkort ben jij de enige die de waarheid kent. Ik vind het vreselijk je daarmee te belasten, maar ik heb geen keus.'

Miranda schudde haar hoofd. 'Nee, het was mijn moeder die me hiermee belastte, niet u.'

‘Een bekentenis vlak voor je sterft is een zaak van groot gewicht.’ De oude man knikte. ‘Maar zo kon ze tenminste in vrede sterven.’

‘Denk u dat echt? Of zwerft haar geest nog steeds om ons heen? Soms heb ik het gevoel dat ze toekijkt, dat ze me niet met rust laat. Ik betaal de prijs voor haar zwakte, haar lafheid.’

‘Je moeder was jong, arm en onwetend. Ze was getuige van de dood van tientallen mannen, het afslachten van een moeder en kind en ontkwam zelf ternauwernood. Sinds die dag leefde ze onophoudelijk in angst dat iemand erachter zou komen dat er een tweeling was geboren en dat ze een van de twee had weten te redden.’

‘Maar wat ze deed was verkeerd en gewetenloos,’ zei Miranda verbitterd. ‘En het ergste was dat ze die schande niet met haar mee het graf in nam. Ze moest het me zo nodig vertellen. En mij de verantwoordelijkheid geven om haar fouten te herstellen. Ze had...’

Merel stopte plotseling en trok aan Miranda’s hand.

‘Liefje, we moeten...’ Ook zij bleef staan toen ze het gezicht van het meisje zag. Het zwakke licht van de dageraad toonde de angst in Merels ogen, die de weg af starden naar een grote stenen brug die daar opdoemde.

‘Er is licht daar verderop,’ zei Arcadius.

‘Is het...?’ vroeg Miranda.

De oude professor schudde het hoofd. ‘Het is een kampvuur, of een paar misschien. Andere vluchtelingen, denk ik. We kunnen ons bij hen aansluiten, dan wordt het reizen wat lichter. Als ik me niet vergis hebben ze hun kamp opgeslagen aan de overkant van de Galewyr. Ik had geen idee dat we al zo ver waren. Geen wonder dat ik zo loop te hijgen.’

‘Zie je nou?’ zei Miranda toen ze weer verder liepen. ‘Onze zorgen zijn bijna voorbij. Misschien hebben ze zelfs een wagen waar een kind en oude man in mee kunnen rijden.’

Arcadius deed net of hij daar geen behoefte aan had, maar glimlachte stilletjes. ‘Dan zouden de zaken er beter voorstaan.’

‘We zullen...’

Het meisje kneep in Miranda’s hand en bleef weer staan. Op de weg verschenen wat ruiters die in hun richting draafden. De paarden snoven en witte wolken mist stegen op; hun hoeven deden het

bevroren pad kraken. De ruiters waren gehuld in zware, donkere mantels. Met hun kap op en hun gezicht bedekt met sjaals, waren ze niet te herkennen, maar dat het mannen waren was zeker. Het waren er drie. Ze kwamen uit het zuiden, maar niet van de kampvuren. Het waren geen vluchtelingen.

‘Wat denk je?’ vroeg Miranda. ‘Struikrovers?’

De professor schudde het hoofd.

‘Wat doen we nu?’

‘Niets. Met een beetje geluk zijn het gewoon nette heren die ons te hulp komen. Zo niet...’ Hij klopte grimmig op zijn tas. ‘Ga naar de kampvuren en vraag om bescherming. En zorg er dan voor dat Merel in Aquesta komt. Vermijd de regenten en zorg ervoor dat alleen de keizerin Merels verhaal hoort. Vertel haar de waarheid.’

‘Maar als ik...’

De paarden vertraagden hun pas.

‘Zo zo, wat hebben we hier?’ vroeg een van de ruiters.

Miranda zag niet wie dit zei, maar gokte dat het de voorste man was. Hij bekeek hen zoals ze daar stilstonden, luisterend naar het diepe gehijg van de paarden.

‘Komt dat even goed uit?’ zei hij en hij steeg af. ‘Van alle mensen in de wereld... Ik was juist naar jullie op weg, oudje.’

De leider was lang en hield luchtig een hand op zijn zij, maar hij bewoog nogal stijf. Zijn doordringende ogen keken hen strak aan vanonder zijn kap; zijn neus en mond waren onzichtbaar achter een bloedrode sjaal.

‘Maken jullie een ochtendwandelingetje in deze sneeuwstorm?’ vroeg hij en hij kwam langzaam op hen af.

‘Niet echt,’ antwoordde Arcadius. ‘We zijn op de vlucht.’

‘Dat geloof ik graag. En als ik een dag gewacht had, had ik jullie gemist en waren jullie ontkomen. Je bezoek aan het paleis was een grote fout. Je hebt te veel informatie gegeven. En waarom? Je had beter moeten weten. Maar de ouderdom komt zeker niet alleen met gebreken, maar ook met wanhoop.’ Hij keek naar Merel. ‘Is dit dat kind?’

‘Gydo,’ zei Arcadius. ‘Scheerдам staat in brand. De elfen zijn de Nidwalden overgestoken. Ze vallen aan!’

Gydo! Miranda kende hem, of op zijn minst zijn reputatie. Arcadius had haar de namen van alle sentinels van de kerk geleerd.

Arcadius zag hem als de gevaarlijkste van allemaal. Alle sentinelen waren bezeten, ze waren gekozen vanwege hun rabiante fundamentalisme, maar Louis Gydo had ook nog zijn afkomst mee. Zijn moeder heette Evone. Ze was een vroom meisje en was getrouwd met heer Jarred Seret, een rechtstreekse nazaat van de grote heer Darius Seret, die van patriarch Venlin de taak had gekregen om de Erfgenaam van het Oude Keizerrijk op te sporen. In de wereld van de erfgenaamjagers was Louis Gydo de fanatiekste van al die fanaten.

‘Denk je dat ik gek ben? Dit is dat kind waarover je het had met Saldur en Edelbert, of niet? Het kind dat je wilde voorbereiden om de volgende keizerin te worden. Waarom wilde je dat zo graag, oude man? Waarom juist dit wicht? Is dit weer een of andere list? Of wilde je proberen haar stiekem binnen te loodsen zonder dat we het merkten? Om je vergissing goed te maken?’ Gydo hurkte neer om Merels gezicht eens op te nemen. ‘Kom eens hier, kind.’

‘Nee!’ snauwde Miranda, en ze trok Merel tegen zich aan.

Gydo kwam langzaam overeind. ‘Laat los dat kind,’ beval hij. ‘Nee.’

‘Sentinel Gydo!’ riep Arcadius. ‘Het is gewoon een boerenmeisje. Een weesje dat ik heb geadopteerd.’

‘O ja?’ Hij trok zijn zwaard.

‘Wees toch redelijk. Je hebt geen idee wat je doet.’

‘O, dat denk ik wel. Iedereen was zo bezig met Esrahaddon dat er niemand op jou lette. Wie had kunnen denken dat jij niet één keer, maar twee keer de ware erfgenaam aan zou wijzen?’

‘De erfgenaam? De Erfgenaam van Novron? Ben je krankzinnig? Denk je dat ik daarom met de regenten wilde spreken?’

‘Niet dan?’

‘Nee.’ Hij schudde het hoofd met een glimlachje rond zijn mond. ‘Ik ging erheen omdat ik vermoedde dat ze nog niet hadden nagedacht over de kwestie wie Modina moest opvolgen, en ik wilde alleen helpen de volgende keizerlijke leider te onderwijzen.’

‘Maar je stond erop dat het dit meisje moest wezen. Waarom zou je dat doen als ze niet de erfgenaam is?’

‘Dat slaat nergens op. Hoe zou ik moeten weten wie de erfgenaam is? Of zelfs maar of de erfgenaam nog leeft?’

‘Ja, hoe zou jij dat moeten weten. Dat was het ontbrekende puz-

zelstukje. Omdat je namelijk de enige bent die kan weten wie het is! Zeg me eens, Arcadius Latimer, wat voor beroep had je vader eigenlijk?’

‘Hij was een wever, maar ik zie niet in wat...’

‘Ja, maar hoe kon de zoon van een arme wever uit een klein dorp een meester in de Kunst op de Universiteit van Scheerдам worden? Ik waag te betwijfelen of je vader wel kon lezen, en toch is zijn zoon een van de meest befaamde geleerden van de wereld! Hoe verklaar je dat?’

‘Echt, Gydo, ik hoef jou toch niet uit te leggen hoe belangrijk ambitie en keihard werken zijn om het ver te schoppen.’

Gydo sneerde: ‘Tien jaar lang was je van de aardbodem verdwenen, en toen je terug was, wist je wel aanzienlijk meer dan toen je vertrok.’

‘Dat verzin je maar.’

Gydo lachte aanstellerig. ‘De kerk laat niet zomaar iedereen lesgeven aan hun universiteit. Dacht je dat ze geen registers bijhielden?’

‘Natuurlijk niet. Ik dacht alleen niet dat jij daar inzage in zou krijgen.’ De oude man glimlachte.

‘Ik ben een sentinel, oude gek! Ik heb toegang tot elk archief in de kerk.’

‘Ja, maar ik dacht niet dat mijn examen in scholastiek zo interessant zou zijn. Ik was nogal rebels in mijn jonge jaren... en knap ook. Stond dat ook in die registers?’

‘Er stond wel in dat je het graf van Yolric gevonden had. Wie was Yolric?’

‘En nou dacht ik net dat je alles al wist.’

‘Ik had geen tijd om mijn tijd in bibliotheken te verdoen. Ik had te veel haast om jou te pakken te krijgen.’

‘Maar waarom? Waarom zit je achter me aan? Waarom heb je je zwaard getrokken?’

‘Omdat de Erfgenaam van Novron moet sterven.’

‘Zij is niet de erfgenaam. Hoe kom je erbij dat zij het is? Hoe zou ik kunnen weten wie de erfgenaam is?’

‘Omdat dat een van de geheimen is die je meedroeg toen je terugkwam. Je ontdekte hoe je de erfgenaam kon lokaliseren.’

‘Poeh poeh! Nou, Gydo, je hebt een rijke fantasie.’

‘Er waren andere documenten. De kerk riep je op voor een verhoor. Ze dachten dat je op zoek was geweest naar Percepliquis, zoals die Edmund Haller. En toen, enkele dagen na het verhoor, was er dat gevecht in de stad Ratibor. Een zwangere vrouw en haar man werden vermoord, geïdentificeerd als Linitha en Naron de Bruin. Ze werden gedood door Seretriders. Nadat we eeuwenlang gezocht hadden, vond ik het interessant dat mijn voorganger de Erfgenaam van Novron wist te vinden, een paar dagen na jouw verhoor door de kerk.’ Gydo keek de professor schattend aan. ‘Had je een deal met de kerk gesloten? Heb je informatie gegeven in ruil voor vrijheid? Ik weet zeker dat ze jou vertelden op zoek te zijn naar de erfgenaam zodat ze hem weer konden kronen. Toen je ontdekte wat ze werkelijk van plan waren, kan ik me voorstellen dat je je gebruikt voelde; je moet je vreselijk schuldig hebben gevoeld.’

Gydo pauzeerde even om Arcadius te laten reageren, maar de oude man zweeg.

‘Daarna nam iedereen aan dat de stamboom doodliep, nietwaar? Zelfs de patriarch had geen idee dat er nóg een erfgenaam was. Maar dan ontsnapt Esrahaddon en hij gaat linea recta naar Degan Grim. Alleen is Degan de Erfgenaam niet. Ik trapte er ook een tijd in, maar denk je eens in hoe gechoqueerd ik was toen de bloedtest die hij had laten nemen een verkeerde uitslag had! Zonder twijfel dankzij hetzelfde brouwsel dat Esrahaddon aan koning Amrath en Arista had gegeven, waardoor Braga de Essendons verdacht. Ik neem aan dat we, nu ik erop terugkijk, hadden kunnen weten dat die magiër van het Oude Keizerrijk niet op zijn achterhoofd was gevallen en ons nooit naar de ware erfgenaam zou hebben geleid.

Maar er was nog iemand, nietwaar? En jij haalde wat voor truc dan ook uit om haar direct op te sporen.’ Gydo keek tersluiks naar Merel. ‘Wat is het? Een bastaard? Een nichtje?’ Hij kwam op Miranda af. ‘Geef haar aan mij.’

‘Nee!’ schreeuwde de oude professor.

Een van de soldaten greep Miranda en de andere trok het kind bij haar vandaan.

‘Maar laten we het zekere voor het onzekere nemen. Ik maak niet twee keer dezelfde fout.’ Met een snelle polsbeweging maakte

hij een snee in de pols van het meisje. Ze gilte en Meneer Ringstaart siste.

‘Dat is nergens voor nodig!’ zei Arcadius.

‘Hou ze in de gaten,’ beval Gydo zijn mannen, terwijl hij naar zijn paard liep.

‘Stil maar, wees een dapper meisje voor me,’ zei Miranda tegen Merel.

Gydo legde zijn zwaard op de grond, en nam toen voorzichtig een klein leren tasje uit de zadeltas. Daar haalde hij drie kleine flaconnetjes uit. Hij haalde de kurk van het eerste, hield het schuin en tikte er met zijn vinger tegen, zodat er wat poeder op het met bloed bevlekte eind van zijn zwaard viel.

‘Ik wil nu weg,’ jammerde Merel, terwijl de soldaat haar stevig vasthield. ‘Mogen we nu alsjeblieft weg?’

‘Interessant,’ mompelde Gydo in zichzelf, en voegde er toen wat uit het tweede flesje aan toe. Daarin zat een vloeistof die siste en bruiste toen hij op het zwaard terechtkwam.

‘Gydo!’ riep Arcadius en hij kwam dichterbij.

‘Bijzonder interessant,’ vervolgde Gydo. Hij trok de kurk uit het laatste flaconnetje.

‘Niet doen!’ riep de oude man.

Hij liet één enkele druppel op de punt van het zwaard vallen.

Plop!

Het geluid leek op dat van een kurk die uit een fles wijn getrokken werd, maar de lichtflits was fel als de bliksem.

De sentinel stond op, staarde naar de punt van zijn zwaard en begon te lachen. Het was een vreemd en angstaanjagend geluid, als het lied van een krankzinnige. ‘Eindelijk! Ten langen leste heb ik dan de Erfgenaam van Novron gevonden! De zoektocht van mijn voorouders is door mij tot een einde gebracht.’

‘Miranda,’ fluisterde Arcadius, ‘in je eentje kun je niets meer doen.’ Hij wees met zijn ogen naar het vluchtelingenkamp.

Tegen het licht van de dageraad zag Miranda een aantal rookpluimen. Mogelijke hulp was verleidelijk dichtbij. Hoogstens een paar honderd meter.

‘Ik heb mijn leven gewijd aan het corrigeren van mijn fout. Maar nu is het aan jou te beslissen wat er gedaan moet worden,’ zei Arcadius.

Louis Gydo tilde het kind op en zette het met een zwaai op zijn paard. 'We nemen haar mee naar de patriarch.'

'En wat doen we met die twee, heer?' vroeg een van de mannen met een kap op.

'Neem de oude maar mee. Dood de vrouw.'

Miranda's hart sloeg een slag over toen de soldaat naar zijn zwaard greep.

'Wacht!' zei Arcadius. 'En de hoorn dan?' Langzaam deinsde de oude professor achteruit, zijn schoudertas tegen zich aangedrukt. 'De patriarch zal de hoorn toch ook wel willen hebben, of niet soms?'

Gydo's ogen richtten zich strak op de tas die Arcadius vasthield.

'Heb jij die dan?' vroeg de sentinel.

Arcadius wierp een wanhopige blik op Miranda, draaide zich om en rende de weg terug.

'Let op het kind,' beval Gydo een van zijn mannen. Hij wenkte de ander en samen gingen ze achter Arcadius aan, die trouwens sneller rende dan Miranda ooit voor mogelijk had gehouden.

Ze keek hem na, haar beste vriend, hoe hij terug rende naar vanwaar ze gekomen waren, met zijn mantel fladderend achter zich aan. Ze had het in een andere situatie een grappig gezicht gevonden, maar ze wist wat hij in zijn tas verborgen had. Ze wist ook waarom hij zo ver weg rende, wat dat betekende, en wat hij hoopte dat ze zou doen.

Miranda greep de dolk onder haar mantel vast. Ze had nooit eerder iemand gedood, maar wat moest ze anders? De man tussen haar en Merel was een soldaat, en waarschijnlijk een Seretridder bovendien. Hij stond met zijn rug naar haar toe om Gydo's paard in bedwang te houden, met zijn blik op Merel en de sissende wasbeer die probeerde hem van bovenaf te bijten.

Miranda had maar een paar seconden voor Gydo en zijn soldaat Arcadius te pakken zouden krijgen. Bij de gedachte aan wat er dan zou gebeuren, kreeg ze tranen in haar ogen. Ze waren samen zo ver gekomen, hadden zoveel opgeofferd en net toen het erop leek dat ze bijna hun doel hadden bereikt, waren ze op zo'n manier tegengehouden... zouden ze aan de kant van de weg vermoord worden... *Tragisch* was een veel te zwak woord om deze onrechtvaardigheid te omschrijven. Maar ze moest haar tranen maar voor later

bewaren. De professor rekende op haar en ze mocht hem niet te-leurstellen. Die ene blik die hij haar gaf zei alles. Dit was de laatste kans. Als ze Merel bij Modina kon krijgen, zou alles toch nog goed komen.

Ze trok haar dolk en dook naar voren. Met al haar kracht stak ze de soldaat in de rug. Hij droeg geen maliënkolder of leren kuras en het scherpe lemmet drong diep in hem door: door zijn kleding, huid en spieren.

Hij draaide zich met een ruk om en maaide haar weg. De rug van zijn hand raakte haar snoeihard op de wang en het duizelde haar toen ze in de sneeuw viel, met de dolk in haar hand, het handvat glibberig van het bloed.

Merel hield zich vast aan het zadel van het grote paard en gilte het uit. De wasbeer klapperde met zijn tandjes en zette zijn vacht op.

Miranda kwam weer overeind terwijl de soldaat zijn zwaard trok. Hij was zwaargewond; zijn buis en broek waren van bloed doordrenkt en wankelend kwam hij op haar af. Ze probeerde met een omweg naar Merel en het paard te ontkomen, maar de Seret was sneller. Zijn zwaard drong haar zij binnen, ergens bij haar middel. Ze voelde het naar binnen glijden met een brandende pijn, en plotseling kreeg ze het vreselijk koud. Haar knieën knikten. Het lukte haar zich vast te klemmen aan de zadelriem, maar het paard, schichtig geworden door het geweld en Merels gegil, begon van de bebloede sneeuw weg te lopen, Miranda met zich meesleurend.

Achter hen zakte de soldaat door zijn knieën, het bloed bubbelde over zijn lippen.

Miranda probeerde zichzelf op het paard te hijsen, maar haar benen hadden geen kracht meer. Ze hingen als verlamd naar beneden en ook uit haar armen sijpelde de kracht weg. 'Pak de teugels, Merel, en houd je goed vast.'

Een eind verder op de weg hadden Gydo en de soldaat Arcadius te pakken gekregen. Gydo, die gestopt was toen hij het kind hoorde gillen, bleef achter, maar de soldaat greep de professor en ze tui-melden samen in de sneeuw.

'Merel,' bracht Miranda uit, 'je moet wegrijden. Rijd maar daarheen, naar de kampvuren. Vraag om hulp. Ga nu!'

Met haar laatste krachten gaf ze het paard een klap op de schoft.

Het dier ging er meteen vandoor. De riem gleed uit Miranda's handen en ze viel opnieuw in de sneeuw. Ze lag op haar rug en luisterde naar de hoeven van het weggalopperende paard.

'Ga dat kind...' hoorde ze Gydo uit de verte roepen, maar het was te laat: Arcadius had zijn schoudertas geopend.

Al was ze tientallen meters van hen verwijderd, toch voelde Miranda de aarde beven door de explosie die volgde. Een moment later wierp een windvlaag bijtende sneeuw tegen haar gezicht, terwijl een rookwolk opsteeg tegen de ochtendhemel. Arcadius en de man die met hem worstelde stierven direct. Gydo werd naar achteren geblazen. De paarden liepen angstig alle kanten op.

Toen de sneeuwwitte wolk neerdaalde, keek Miranda op naar de heldere lucht van de vroege ochtend. Ze had het niet koud meer. De pijn in haar zij was verdwenen, het werd daar net zo gevoelloos als in haar benen en handen. Ze voelde een briesje langs haar gezicht gaan en merkte dat haar benen en middel nat waren, haar jurk doorweekt. Ze proefde ijzer in haar mond. Ademhalen werd steeds zwaarder, alsof ze verdronk.

Gydo leefde nog. Ze hoorde hoe hij de oude man vervloekte en hij riep de paarden alsof ze ongehoorzame honden waren. Het gekraak van sneeuw, de wrijving van leer en het geluid van hoeven die van haar weggaloppeerden.

Ze was alleen in de stilte van een koude winterochtend.

Het was stil. Vredig.

'Goede Maribor, hoor me aan,' bad ze hardop naar de lichter wordende hemel. 'O Vader van Novron, schepper der mensheid.' Ze haalde voor de allerlaatste keer adem en toen ze die uitblies murmelde ze tegelijk: 'Zorg goed voor uw enige dochter.'

Alenda Lanaklin kroop haar tent uit in de frisse ochtendlucht. Ze droeg haar dikste wollen jurk en twee lagen bont, maar ze rilde toch nog. De zon kwam net op – een koud, melkachtig licht aan de mistige winterse hemel. De wolken waren al meer dan een week blijven hangen en ze vroeg zich af of ze ooit het vrolijke warme gezicht van de zon nog zou zien.

Alenda stond op de aangestampte sneeuw en keek naar de tientallen tenten die neergezet waren aan de rand van het dennenbos. Kampvuurtjes brandden in beroete sneeuwkuilen en zorgden voor

grijze rookpluimen die wiegden op de wind. Ertussendoor liepen gestalten, meestal met een kap op en zo dik ingepakt dat het moeilijk was om te zien of het om mannen of vrouwen ging. Maar dat dilemma bestond hier niet – het waren allemaal vrouwen. Daarnaast waren er in het kamp alleen nog kinderen en wat stokoude mannen. Mensen liepen met gebogen hoofd rond, om de paadjes tussen de vertrapte sneeuw te kunnen volgen.

Alles leek zo anders in dit licht, zo rustig, zo stil. De nacht ervoor was een gruwelijke toestand vol vuur, geschreeuw en gegil geweest, gevolgd door een vlucht over de Westerveldse weg. Ze waren maar eenmaal kort gestopt om de neuzen te tellen, voor ze weer snel verdergingen. Alenda was zo uitgeput geweest dat ze nauwelijks had gemerkt dat er een kamp werd opgezet.

‘Goedemorgen, vrouwe,’ groette Emilie haar vanonder haar deken, die ze over haar mantel had geworpen. Haar groet ontbeerde de gebruikelijke opgewektheid. Alenda’s kamermeisje was altijd gezellig en vrolijk geweest wanneer ze opstond. Nu stond ze daar met zwaarmoedige blik, met bevende rode handen en klappertappend van de kou.

‘O ja, Emmie?’ Alenda wierp een blik om zich heen. ‘Hoe weet je dat?’

‘Laten we wat ontbijt voor u zoeken. Misschien voelt u zich beter met iets warmes in de maag.’

‘Mijn vader en broers zijn dood,’ antwoordde Alenda. ‘Onze wereld houdt op te bestaan. Hoe kan een ontbijt in hemelsnaam helpen?’

‘Ik weet het ook niet, vrouwe, maar we moeten het toch proberen. Dat zou uw vader toch gewild hebben, dat u zou overleven, bedoel ik. Daarom is hij toch achtergebleven?’

Een holle, oorverdovende dreun, als een donderslag, klonk op uit het noorden. Iedereen keerde het hoofd in de richting van de besneeuwde velden. Elk gezicht weerspiegelde de angst dat het einde der tijden was aangebroken.

Alenda liep naar het midden van het kamp waar ze Belinda Piekering, haar dochter Lenare, de oude Julius – ooit het hoofd van Financiën en later hofmaarschalk van Melengar – en heer Valin, de enige beschermer van de groep vluchtelingen, ontmoette. De oude ridder had hen gisternacht door de chaos op deze plek weten

te krijgen. Ze vormden gezamenlijk de laatste rudimenten van het koninklijk hof, tenminste dat van Melengar. Koning Alric was in Aquesta om zijn hulp aan te bieden in de kleine burgeroorlog daar en om zijn zuster, Arista, te redden van haar executie. Ze vluchtten dan ook naar hem toe.

‘We hebben geen idee wat dat is, maar het is onzin om nog langer te blijven,’ zei heer Valin.

‘Ben ik met u eens,’ zei Belinda.

Heer Valin wendde zich tot een jonge stalknecht die in de buurt stond. ‘Zorg dat iedereen opstaat. We breken het kamp zo snel mogelijk op.’

‘Emmie,’ zei Alenda tegen haar kamermeisje. ‘Ga terug om onze spullen in te pakken.’

‘Natuurlijk, vrouwe.’ Emilie maakte een reverentie en holde naar hun tent.

‘Wat was dat voor geluid?’ vroeg Alenda aan Lenare, die slechts met een bang gezicht haar schouders ophaalde.

Lenare Piekering zag er zoals altijd liefvallig uit. Ondanks de gruwelijkheden, de vlucht en de primitieve omstandigheden van het kamp, straalde ze. Ondanks haar slordige, in haast meegenomen mantel, en haar blonde haar dat warrig uit haar kap viel, bleef ze adembenemend, net zoals een slapende baby ieders hart doet smelten. Dat had ze van haar moeder geërfd. Zoals de mannen van het geslacht Piekering befaamd waren om hun vaardigheid met het zwaard, zo waren de Piekeringvrouwen beroemd om hun schoonheid. Lenares moeder, Belinda, stond er wijd en zijd om bekend.

Dat was nu allemaal voorbij. Wat de dag ervoor nog onveranderlijk had geleken, was nu verdwenen achter een kloof die te wijd was om overheen te kijken, hoewel Lenare het toch scheen te proberen. Alenda had haar vaak naar de noordelijke horizon zien turven met een blik vol wanhoop en wroeging, zoekend naar de geesten van de achterblijvers.

In haar armen hield Lenare haar vaders legendarische zwaard geklemd. De graaf had het haar gegeven, met de smeekbede het veilig naar haar broer Mauvin te brengen. Toen had hij alle familieleden gekust en verdween hij over de streep waar Alenda’s eigen vader en broers met de rest van het leger wachtten. Sinds die dag had Lenare haar last niet losgelaten. Ze had het zwaard in een oude don-

kere deken gewikkeld, die ze met een zijden lint had dichtgebonden. Tijdens de onverwachte vlucht hield ze de lange bundel tegen haar borst geklemd – af en toe veegde ze er haar tranen aan af.

‘Als we er flink aan trekken zijn we voor zonsondergang in Colnora,’ zei heer Valin tegen hen. ‘Als het weer tenminste niet slechter wordt.’ De oude ridder keek naar de hemel met een blik alsof die hun voornaamste vijand was.

‘Heer Julius,’ zei Belinda. ‘De relieken... de scepter en het zegel...’

‘Die zijn allemaal in veiligheid, vrouwe,’ antwoordde de oude hofmeester. ‘Opgeborgen in de wagen. Het koninkrijk is intact, op het land zelf na.’ Hij keek in de richting van het vreemde geluid, naar de Galewyr rivier en de brug die ze afgelopen nacht waren overgestoken.

‘Zullen ze ons in Colnora wel helpen?’ vroeg Belinda. ‘We hebben niet veel eten meer.’

‘Als het nieuws hen bereikt heeft van koning Alrics aandeel in de bevrijding van de keizerin, doen ze dat vast wel,’ zei heer Valin. ‘En al doen ze het niet, Colnora is een handelsstad, en kooplieden gaat het om winst, niet om ridderlijkheid.’

‘Ik heb nog wat sieraden,’ meldde Belinda. ‘Als de nood aan de man komt, mag je verkopen wat ik...’ De gravin zweeg toen ze zag dat Julius nog steeds zijn ogen op de brug gevestigd hield.

Ook de anderen keken nu in die richting en uiteindelijk keek ook Alenda op om de komst van een ruiter te zien.

‘Is het...?’ begon Lenare.

‘Het is een kind,’ zei Belinda.

Alenda zag meteen dat ze gelijk had. Er kwam een klein meisje op hen af gegaloppeerd, zich vastklemmend aan de manen van het bezwete paard. Haar kap was naar achteren gewaaid, zodat haar lange zwarte haar en rode wangen te zien waren. Ze was een jaar of zes, en zoals zij het paard vasthield, hield een wasbeertje zich aan haar vast. Het was een uiterst ongewoon stel om zo alleen op weg te zijn, maar Alenda herinnerde zichzelf eraan dat ‘gewoon’ niet langer bestond. Als ze een beer met een stola van veertjes op een kip zag rijden, zou zelfs dat nu normaal zijn.

Het paard kwam in draf het kamp binnen en heer Valin greep het bit, zodat het paard stopte.

‘Alles goed, liefje?’ vroeg Belinda.

‘Er zit bloed aan het zadel,’ merkte heer Valin op.

‘Ben je gewond?’ vroeg de gravin aan het kind. ‘Waar zijn je ouders?’

Het kind huiverde en knipperde met haar ogen, maar zei niets. Haar kleine vuisten hielden de teugels nog steeds stevig vast.

‘Ze is zowat bevroren, de kleine,’ zei Belinda, die de wang van het kind aanraakte. ‘Help me even haar van het paard te tillen.’

‘Hoe heet je?’ vroeg Alenda.

Het meisje bleef zwijgen. Nu ze van het paard was, klemde ze haar wasbeer stevig vast.

‘Hé, nog een ruiter,’ zei heer Valin.

Alenda keek op en zag een man in vliegende vaart de brug over rijden.

De ruiter stooft het kamp binnen en wierp zijn kap naar achteren, waardoor er lang zwart haar, een bleke huid en scherpe ogen te zien waren. Hij had een smal snorretje en een kort, puntig getrimd baardje. Hij bekeek hen allemaal tot hij het kind ontdekte.

‘Daar!’ zei hij en gebaarde naar haar. ‘Geef haar onmiddellijk aan mij.’

Het kind schreeuwde het uit van angst en schudde wild haar hoofd.

‘Nee!’ riep Belinda en ze drukte het kind in Alenda’s handen.

‘Vrouwe,’ zei heer Valin. ‘Als dit zijn kind is...’

‘Dit kind is helemaal niet van hem,’ verklaarde de gravin op bittere toon.

‘Ik ben een sentinel van Nyphron,’ riep de man zodat iedereen hem kon horen. ‘Dit kind wordt opgeëist door de kerk. Geef haar nu aan mij. Degene die weigert zal sterven.’

‘Ik weet heel goed wie je bent, Louis Gydo,’ zei Belinda vol haat. ‘Ik pieker er niet over je nog meer kinderen te geven om te vermoorden.’

De sentinel keek haar strak aan. ‘Gravin Piekering?’ Hij bekeek het kamp met meer interesse. ‘Waar is uw echtgenoot? Waar is uw voortvluchtige zoon?’

‘Ik ben niet gevlucht,’ zei Denek die naar voren kwam. Belinda’s jongste, een lange slungel, was onlangs dertien geworden. Hij was duidelijk op weg om net zoals zijn broers te worden.

‘Hij bedoelt Mauvin,’ legde Belinda uit. ‘Dit is die man die Fanen heeft vermoord.’